

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. Благоевград, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвия Алексова

при участието на секретаря Елица Яв. Педова
като разгледа докладваното от Силвия Алексова Гражданско дело № 20231210101785 по описа за 2023 година
и за да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от Г. П. Г., с ЕГН ***** , с постоянен адрес: гр. Бепозирана чрез пълномощник - адвокат Д., САК, против Община Бл със седалище и адрес на управление: гр. Блпредставлявана от Кмета на Общината. Иска се да бъде постановено решение, по силата на което да бъде осъден ответникът да заплати на ищцата, сумата от 1359.58 лв., представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск, в размер на общо 28 дни, полагащ се за периода - от момента на незаконното й уволнение - 10.01.2022 г., до датата на възстановяването и на работа - 29.05.2023 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното й заплащане.

Претендира се присъждане на сторените по делото съдебни и деловодни разноски.

На основание чл. 242, ал. 1, предл. 3 ГПК, е направено искане за допускане предварително изпълнение на решението.

Посочена е и банкова сметка, по която може да бъде изплатена претендираната сума: I

В исковата молба се твърди, че въз основа на трудов договор № 463/13.08.2021 г. ищцата е била назначена на длъжност „Организатор Културно информационен център“ в Направление „Култура“, при Община Благоевград. Сочи се, че със Заповед № 7-12/07.01.2022 г., трудовият й договор е прекратен, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 2 КТ - поради съкращаване в щата, считано от 10.01.2022 г.

Излага се, че с влязло в сила Решение № 414 от 13.07.2022 г. по в.гр.д. 431/2022 г. по описа на ОС Благоевград, ГО, IV възз. с-в., което не е допуснато до касационно обжалване, исковите на ищцата с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ са уважени и извършеното със заповед № 7-12/07.01.2022 г. прекратяване на трудовия й договор, било отменено като незаконно. Вследствие на това, ищцата била възстановена на заеманата от нея преди уволнението длъжност, за което получила нарочно уведомление от РС Благоевград на дата 29.05.2023 г. Навежда се, че след като Г. не се е явила да заеме длъжността, на която

била възстановена в срока по чл. 345 КТ, трудовият ѝ договор бил прекратен за втори път, като се твърди, че този път прекратяването със Заповед № 203-К/13.06.2023 г. на основание чл. 325, ал.1, т. 2 КТ, считано от 13.06.2023 г., било законосъобразно.

Сочи се, че при последното прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата на 13.06.2023 г. не ѝ било изплатено паричното обезщетение за неизползвания от нея платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното ѝ уволнение - 10.01.2022 г., до датата на възстановяването ѝ на работа - 29.05.2023 г. Твърди се, че за посочения период Г. е имала право на 28 дни платен годишен отпуск, който е следвало да използва след 29.05.2023 г., но не го е сторила.

По отношение размера на иска се излага, че последното получено брутно трудово възнаграждение за пълен отработен месец при работодателя община Благоевград на длъжност „Организатор Културно информационен център“ в Направление „Култура“ от Г. П. Г., е в размер на 988.79 лева - за месец декември 2021 г. В подкрепа на твърденията си, ищцата се позовава на Решение от 25 юни 2020 г. на съда на ЕС, по съединени дела С-762/18, QН/Върховен касационен съд на Република България, и С-37/19, CV/Iscreea Banca SpA, във връзка с преюдициално запитване на РС Хасково.

Препис от исковата молба е връчен на ответника, като в законоустановения срок е постъпил писмен отговор, с който се твърди, че предявеният иск е допустим и частично основателен. Сочи се, че Община Благоевград има задължение да изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск спрямо ищцата, единствено за осем дни, в размер на 395.52 лв., тъй като ищцата е сключила Трудов договор № 656 от 01.06.2022 г. със ЗЕАД „Б“, който договор е с нов работодател, но е включен във визирания в исковата молба период.

Ответникът също се позовава на Решение от 25 юни 2020 г. на съда на Европейския съюз, като акцентира, че ако работникът е имал нова работа в периода от незаконното уволнение до възстановяването му на предишната работа, работникът може да иска платен годишен отпуск за периода, в който е бил на новата работа само от новия работодател, т.е., ако служителят е работил за друг работодател в периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на първата работа, този служител следва да претендира право на годишен отпуск за този период пред втория работодател.

Твърди се, че следващото се на ищцата Г. обезщетение за периода от 10.01.2022 г. до 31.05.2022 г. е в размер на 395,56 лв. /обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, полагащ ѝ се в периода на незаконното ѝ уволнение от 10.01.2022 г. до 31.05.2022 г., в размер на 8 дни/.

В проведено на 22.01.2024 г. открито съдебно заседание ищцата не се явява и не се представлява, като с депозирано по делото становище поддържа предявения иск.

Ответникът поддържа доводите си, релевиращи в отговора на исковата молба.

По делото са събрани писмени доказателства, след анализа им и като взе предвид становищата и доводите на страните, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, а и от доказателствата по делото се установява, че по силата на Трудов договор № 463/13.08.2021 г. ищцата е била назначена на длъжност „Организатор Културно информационен център“ в Направление „Култура“, при Община Благоевград, както и че със Заповед № 7-12/07.01.2022 г., трудовият ѝ договор е прекратен, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. 2 КТ - поради съкращаване в щата, считано от 10.01.2022 г.

С Решение № 230/10.05.2022 г., постановено по гр.д. № 623/2022 г. по описа на Районен съд – Благоевград предявените от ищцата Г. против Община Благоевград иски са правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Кодекса на труда, са отхвърлени като

неоснователни. Срещу така постановеното Решение е депозирана въззивна жалба, по която е образувано в.гр.д. № 431/2022 г. по описа на Окръжен съд – Благоевград. С Решение № 414/13.07.2022 г., постановено по в.гр.д. № 431/2022 г., Решение № 230/10.05.2022 г., постановено по гр.д. № 623/2022 г. по описа на Р е отменено, като уволнението на Г. е признато за незаконно и същата е възстановена на заеманата от нея длъжност – „О“ в На Решението на ОС Благоевград е обжалвано пред ВКС, като с Определение № 1082/12.05.2023 г., постановено по гр.д. № 3996/2022 г. по описа на ВКС, същото не е допуснато до касационно обжалване.

Видно от Заповед № 203/13.06.2023 г. /л. 26 от делото/, трудовото правоотношение на ищцата е прекратено, поради неявяването ѝ да заеме работата, на която е възстановена с решение по гр.д. № 431/2022 г. по описа на Окръжен съд – Благоевград в срока по чл. 345, ал. 1 от КТ, без уважителни причини.

От Удостоверение, издадено от Община Благоевград /л. 37 от делото/, се установява, че за м. 11 на 2021 г. brutното трудово възнаграждение на Г. е било в размер на 988.79 лв.

Като доказателство по делото е приет Трудов договор № 656/01.06.2022 г. /л. 39 – л. 41 от делото/, сключен между ищцата и ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“.

В проведено на 22.01.2024 г. открито съдебно заседание като безспорно и ненуждаещо се от доказване бе обявено обстоятелството, че за периода 10.01.2022 г. – 31.05.2022 г., на ищцата се следват 8 дни платен годишен отпуск, като размерът на обезщетението по чл. 224 от КТ възлиза на сумата от 395.52 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане в настоящото производство е иск с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ, който е процесуално допустим, а разгледан по същество – частично основателен.

Аргументи:

Според разпоредбата на чл. 224, ал. 1 от КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, правото за който не е погасено по давност.

Основателността на предявения иск е обусловена от кумулативното наличие на следните предпоставки: да е прекратено трудовото правоотношение между страните; работникът или служителът да не е използвал полагащия му се платен годишен отпуск за календарната година на прекратяването или за предходни години.

През периода от време от датата на прекратяване на трудовото правоотношение до отмяната на уволнението с влязло в сила решение и възстановяването на незаконно уволнения служител на предишната работа, последният не е престира реално труд по трудовото правоотношение, поради което за този период от време за него не възниква право да ползва платен годишен отпуск, а в случай на последвало ново уволнение за този период от време, работодателят не дължи на работника или служителя обезщетение за неизползван платен годишен отпуск на основание чл. 224, ал. 1 КТ. Това разбиране бе прието в старата практика на ВКС в решения, постановени по реда на чл. 290 ГПК /напр. Решение № 167 от 15.05.2011 г. по гр. д. № 1308/2010 г. на ВКС, III г. о., Решение

Горесцитираната съдебна практика се намира в противоречие с Решение на Съда на Европейския съюз от 25.06.2020 г. по съединени дела С – 762/2018 г. и С37/2019 г., което решение е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България /чл. 633 ГПК/. Според т. 81 от Решението на СЕС по съединени дела С-762/18 и С-37/19, член 7, параграф 1 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04 ноември 2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкува в

смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това, че през този период не е полагал действително труд за работодателя.

В мотивите на Решението на СЕС е прието, че както настъпването на нетрудоспособност поради болест, лишаването на работника от възможност да работи заради уволнение, обявено впоследствие за незаконно, по принцип е непредвидимо и не зависи от волята на този работник /т. 67/. Обстоятелството, че в периода от датата на незаконното му уволнение до датата на възстановяването му на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на това уволнение със съдебно решение съответният работник не е полагал действително труд за работодателя си, се дължи на действията на последния, довели до незаконното уволнение, без които работникът щеше да може да работи през посочения период и да упражни правото си на годишен отпуск/т. 68/. В хипотеза като разглежданата в главните производства по настоящите дела периодът от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването на работника на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението със съдебно решение трябва да се приравни на период на действително полагане на труд за целите на определянето на правото на платен годишен отпуск /т. 69/. Следователно, практиката на Съда относно правото на платен годишен отпуск на работник, който поради болест не е бил в състояние да упражни правото си на посочения отпуск през референтния период и/или периода на прехвърляне, определен в националното право, е съответно приложима към хипотеза като разглежданата в главните производства по всяко от настоящите дела, при която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, не е полагал действително труд за работодателя си през периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа /т. 70/.

Тук е моментът да се отбележи, че в цитираното решение на СЕС изрично е посочено, че ако незаконно уволненият работник или служител е **имал нова работа в периода от незаконното уволнение до възстановяването му на предишната работа, той може да иска платен годишен отпуск за периода, в който е бил на новата работа, само от новия работодател**. Или ако е работил на друга работа през периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на първата работа, съответният работник не може да претендира по отношение на първия си работодател право на годишен отпуск за периода, през който е работил на друго място, съответно няма право на обезщетение за неползван платен годишен отпуск. В тази връзка, в по-новата си практика ВКС се съобразява с приетото от СЕС /Решение № 181 от 22.11.2023 г. на ВКС по гр. д. № 649/2023 г., III г. о., ГК и Решение № 44 от 7.06.2023 г. на ВКС по гр. д. № 4230/2022 г., IV г. о., ГК/.

Съобразявайки цитираното решение на СЕС, настоящият съдебен състав приема, че ищцата има право да получи обезщетение по чл. 224 от КТ, в размер на 395.52 лв., за периода 10.01.2022 г. – 31.05.2022 г., като както бе отбелязано по-горе, това обстоятелство бе обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството. Предвид факта, че, считано от 01.06.2022 г. Г. е започнала нова работа при друг работодател, до пълния предявен размер от 1359.58 лв. и за пълния претендиран период, искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

На основание чл. 242, ал. 1 ГПК, следва да бъде допуснато предварително изпълнение на решението /вж. Определение № 654 от 08.10.2013 г. по ч. гр. д. № 6136/2012 г., ВКС, IV г. о./

По разноските:

С оглед изхода на спора и двете страни имат право на разноски. Ищцата е сторила

такива за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., като ответната страна е сторила възражение за прекомерност, което съдът приема за неоснователно. Съобразно уважения размер на исковата претенция, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата разноски в размер на 145.46 лв.

На основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ, съдът определя юрисконсултско възнаграждение на ответната страна в размер на 100 лв. Съобразно отхвърления размер на исковата претенция, ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответника разноски в размер на 70.91 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд – Благоевград държавна такса в размер на 15.82 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 224, ал. 1 от КТ, Об със седалище и адрес на управление: гр. Б представлявана от Кмета на Общината, **ДА ЗАПЛАТИ НА** Г. П. Г., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Бл сума в размер на 395.52 лв. /триста деветдесет и пет лева и петдесет и две стотинки/, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 8 работни дни, за периода 10.01.2022 г. – 31.05.2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба - 01.09.2023 г., до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата между присъдения размер от 395.52 лв. до пълния предявен такъв от 1359.58 лв. и за периода 01.06.2022 г. - 29.05.2023 г., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН** и **НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, Община Бл, със седалище и адрес на управление: гр. Б представлявана от Кмета на Общината, **ДА ЗАПЛАТИ НА** Г. П. Г., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Б сума в размер на 145.46 лв. /сто четиридесет и пет лева и четиридесет и шест стотинки/, представляваща сторени разноски в настоящото производство, съобразно уважения размер на исковата претенция.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, Община Б, със седалище и адрес на управление: гр. Б, представлявана от Кмета на Общината, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Районен съд – Благоевград сума в размер на 15.82 лв. /петнадесет лева и осемдесет и две стотинки/, представляваща държавна такса.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, Г. П. Г., с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Б4, **ДА ЗАПЛАТИ НА** Община Б, със седалище и адрес на управление: гр. Б, представлявана от Кмета на Общината, сума в размер на 70.91 лв. /седемдесет лева и деветдесет и една стотинки/, представляваща сторени разноски, съразмерно с отхвърлената част на предявения иск.

ДОПУСКА, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК, предварително изпълнение на решението, с което е присъдено обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ.

Решението не е окончателно – подлежи на обжалване пред Окръжен съд Благоевград в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от Решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____